

Elverhøj

Der løb så vims nogle store firben i sprækkerne på et gammelt træ; de kunne godt forstå hinanden, for de talte firbenesproget.

"Nej, hvor det rumler og brumler i den gamle elverhøj!" sagde det ene firben; "jeg har, for det spektakel, nu ikke i to nætter lukket mine øjne, jeg kunne lige så godt ligge og have tandpine, for så sover jeg heller ikke!"

"Der er noget på færde derinde!" sagde det andet firben, "højen lader de stå på fire røde pæle lige til hanegal, der bliver ordentlig luftet ud og elverpigerne har lært nye danse, som der trampes i. Der er noget på færde!"

"Ja, jeg har talt med en regnorm af mit bekendtskab," sagde det tredje firben; "regnormen kom lige op af højen hvor den, nætter og dage, havde rodet i jorden; den havde hørt en hel del, se kan den jo ikke, det elendige dyr, men føle sig for og høre efter, det forstår den. De venter fremmede i elverhøj, fornemme fremmede, men hvem, ville regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle lygtmændene er sagt til for at gøre fakkeltog, som man kalder det, og sølv og guld, hvoraf der er nok i højen, bliver poleret og stillet ud i måneskin!"

"Hvem kan dog de fremmede være!" sagde alle firbenene. "Hvad mon der er på færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!"

Lige i det samme skiltes elverhøj ad, og en gammel elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt på, kom trippende ud, det var den gamle elverkonges husholderske, hun var langt ude af familien, og havde ravhjerter på panden. Benene gik så flinke på hende: trip, trip! hille den, hvor hun kunne trippe og det lige ned i mosen til natravnen.

"De bliver inviteret til elverhøj, og det i nat!" sagde hun, "men vil De ikke først gøre os en stor tjeneste og tage Dem af indbydelserne! Gavn må De gøre, da De ikke selv holder hus! Vi får nogle højfornemme fremmede, troldfolk der har noget at sige, og derfor vil den gamle elverkonge vise sig!"

"Hvem skal inviteres?" spurgte natravnen.

"Ja, til det store bal kan alverden komme, selv mennesker, når de bare kan tale i søvne eller gøre sådan en lille smule af hvad der falder i vor art. Men til det første gilde skal der være strengt udvalg, vi vil kun

have de allerfornemste. Jeg har stridt med elverkongen, thi jeg holder for, vi kan ikke engang have spøgelse med. Havmanden og hans døtre må først inviteres, de holder vel ikke meget af at komme på det tørre, men de skal nok hver få en våd sten at sidde på eller noget bedre, og så tænker jeg nok de siger ikke af denne gang. Alle gamle trolde af første klasse med hale, åmanden og nisserne må vi have, og så tænker jeg at vi kan ikke forbigå gravsoen, helhesten og kirkegrimen; de hører jo rigtignok med til gejstligheden, som ikke er af vore folk, men det er nu deres embede, de er os nær i familie og de gør stadig visitter!"

"Bra!" sagde natravnen og fløj af sted for at invitere.

Elverpigerne dansede allerede på elverhøj, og de dansede med langsjal vævet af tåge og måneskin, og det ser nydeligt ud for dem, der synes om den slags. Midt inde i elverhøj var den store sal ordentligt pudset op; gulvet var vasket med måneskin og væggene var gnedet med heksefedt, så at de skinnede som tulipanblade foran lyset. I køknet var der fuldt op med frøer på spid, snogeskind med små børnefinger i og salater af paddehattefrø, våde musesnuder og skarntyde, øl fra mosekonens bryg, skinnende salpetervin fra gravkældereren, alt meget solidt; rustne søm og kirkerudeglas hørte til knaset.

Den gamle elverkonge lod sin guldkrone polere i stødt griffel, det var duksegriffel og det er meget vanskeligt for elverkongen at få duksegriffel! I sovekamret hang de gardiner op, og hæftede dem fast med snogespyt. Jo, der var rigtignok en summen og brummen.

"Nu skal her ryges med krølhår og svinebørster, så tror jeg at jeg har gjort mit!" sagde den gamle elverpige.

"Søde fader!" sagde den mindste af døtrene; "får jeg så at vide hvem de fornemme fremmede er?"

"Nå da!" sagde han, "så må jeg vel sige det! To af mine døtre må holde sig parate til giftermål! to bliver vist gift bort. Troldgubben oppe fra Norge, ham der bor i det gamle Dovrefjeld og har mange klippeslotte af kampesten, og et guldværk, som er bedre end man tror, kommer herved med sine to drenge, de skal søge sig en kone ud. Troldgubben er sådan en rigtig, gammel ærlig norsk gubbe, lystig og ligefrem, jeg kender ham fra gamle dage, da vi drak dus, han var her nede at hente sin kone, nu er hun død, hun var en

datter af klintekongen på Møn. Han tog sin kone på kridt, som man siger! oh hvor jeg længes efter den norske troldgubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uvorne, kæphøje unger, men man kan jo også gøre dem uret, og de bliver nok gode når de bliver gemt. Lad mig se at I sætter skik på dem!"

"Og når kommer de?" spurgte den ene datter.

"Det kommer an på vind og vejr!" sagde elverkongen.

"De rejser økonomisk! De kommer herved med skibslejlighed. Jeg ville at de skulle gå over Sverige, men den gamle hælder endnu ikke til den side! Han følger ikke med tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

I det samme kom der to lygtmænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

"De kommer! de kommer!" råbte de.

"Giv mig min krone, og lad mig stå i måneskinnet!" sagde elverkongen.

Døtrene løftede på langsjaljerne og nejede lige til jorden.

Der stod troldgubben fra Dovre, med krone af hærkede istappe og polerede grankogler, i øvrigt havde han bjørnepels og kanestøvler; sønnerne derimod gik barhalset og uden seler, for de var kraftmænd.

"Er det en høj?" spurgte den mindste af drengene og pegede på elverhøj. "Det kalder vi oppe i Norge et hul!"

"Gutter!" sagde den gamle. "Hul går indad, høj går opad! Har I ikke øjne i hovedet!"

Det eneste der undrede dem henede, sagde de, var at de således uden videre kunne forstå sproget!

"Skab jer nu ikke!" sagde den gamle, "man kunne tro at I var ikke rigtig gennembagte!"

Og så gik de ind i elverhøj, hvor der rigtignok var fint selskab, og det i en hast, man skulle tro at de var blæst sammen og nydelig og net var der indrettet for enhver. Havfolkene sad til bords i store vandkar, de sagde, det var ligesom om de var hjemme. Alle holdt de bordskik uden de to små norske trolde, de lagde benene op på bordet, men de troede nu at alting klædte dem!

"Fødderne af fadet!" sagde den gamle trold og så lystrede de, men de gjorde det da ikke lige straks. Deres borddame kildrede de med grankogler, som de havde med i lommen og så trak de deres støvler af for at sidde mageligt og gav hende støvlerne at holde, men faderen, den gamle dovretrold, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte så dejligt om de stolte norske fjelde, og om fosser der styrtede skumhvide ned, med et bulder som tordenskrald og orgelklang; han fortalte om laksen der sprang op mod de styrtende

vande når nøkken spillede på gulddharpe. Han fortalte om de skinnende vinternætter, når kanebjælderne klang og knøsene løb med brændende blus hen over den blanke is, der var så gennemsigtig at de så fiskene blive bange under deres fødder. Jo han kunne fortælle, så at man så og hørte hvad han sagde, det var ligesom savmøllerne gik, som om karle og piger sang viser og dansede hallingedans; hussa! lige med ét gav troldgubben den gamle elverpige et morbrodersmask, det var et ordentligt kys og de var dog slet ikke i familie.

Nu måtte elverpigerne danse og det både simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt, så kom kunstdansen eller som det kaldtes: "at træde uden for dansen," hille den, hvor de kunne strække ben, man vidste ikke hvad der var ende og hvad der var begyndelse, man vidste ikke hvad der var arme og hvad der var ben, det gik imellem hinanden ligesom savspåner og så snurrede de rundt så helhesten fik ondt og måtte gå fra bordet.

"Prrrrr!" sagde troldgubben, "det er kommers med bentøjet! men hvad kan de mere end danse, strække ben og gøre hvirvelvind?"

"Det skal du få at vide!" sagde elverkongen og så kaldte han den yngste af sine døtre frem; hun var så spinkel og klar, som måneskin, hun var den fineste af alle søstre; hun tog en hvid pind i munden, og så var hun rent borte, det var hendes kunst.

Men troldgubben sagde, at den kunst kunne han ikke lide hos sin kone og han troede heller ikke at hans drenge holdt af den.

Den anden kunne gå ved siden af sig selv ligesom om hun havde skygge, og det har nu troldfolk ikke.

Den tredje var af en ganske anden slags, hun havde lært i mosekonens bryggerhus og det var hende som forstod at spække elletrunter med sankthansorme.

"Hun bliver en god husmoder!" sagde troldgubben og så klinkede han med øjnene; for han ville ikke drikke så meget.

Nu kom den fjerde elverpige, hun havde en stor gulddharpe at spille på, og da hun slog på den første streng løftede alle det venstre ben, for troldfolk er kejtbenede, og da hun slog den anden streng måtte de alle gøre hvad hun ville.

"Det er et farligt fruentimmer!" sagde troldgubben, men begge sønnerne gik ud af højen, for nu var de kede af det.

"Og hvad kan den næste datter?" spurgte troldgubben.

"Jeg har lært at holde af de norske!" sagde hun, "og

aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!"

Men den mindste af søstrene hviskede til troldgubben: "Det er bare fordi hun har hørt af en norsk vise, at når verden forgår, så vil dog de norske klipper stå som bauta, og derfor vil hun derop for hun er så bange for at forgå."

"Ho, ho!" sagde troldgubben, "slap det derud. Men hvad kan den syvende og sidste?"

"Den sjette kommer før den syvende!" sagde elverkongen, for han kunne regne, men den sjette ville ikke rigtig komme frem.

"Jeg kan kun sige folk sandhed!" sagde hun, "mig bryder ingen sig om, og jeg har nok at gøre med at sy på mit ligtøj!"

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunne hun? ja hun kunne fortælle eventyr og det så mange hun ville.

"Her er alle mine fem fingre!" sagde troldgubben, "fortæl mig et om hver!"

Og elverpigen tog ham om håndleddet, og han lo så det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbland, der har guldring om livet, ligesom den vidste at der skulle være forlovelse, sagde troldgubben, "hold fast hvad du har, hånden er din! Dig vil jeg selv have til kone!"

Og elverpigen sagde, at det var endnu tilbage om Guldbland og lille Per Spillemand!

"Dem skal vi høre til vinter!" sagde troldgubben, "og om granen skal vi høre og om birken og om huldregaverne og den klingrende frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gør endnu ingen rigtig deroppe! ? og så skal vi sidde i stenstuen hvor fyrspånen brænder, og drikke mjød af de gamle norske kongers guldhorn; nøkken har skænket mig et par stykker, og når vi så sidder, så kommer garboen og gør visit, han synger dig alle sæterpigens sange. Det skal blive lystigt! Laksen vil springe i fossen og slå mod stenvæggen, men den kommer dog ikke ind! ? Ja du kan tro der er godt i det kære gamle Norge! Men hvor er gutterne?"

Ja, hvor var gutterne. De løb omkring på marken og blæste lygtemændene ud, der kom så skikkeligt og ville gøre fakkeltog.

"Er det at føjte om!" sagde troldgubben, "nu har jeg taget en moder til eder, nu kan I tage en moster!"

Men gutterne sagde at de ville helst holde en tale og drikke dus, gifte sig det havde de ingen lyst til. ? Og så holdt de tale, drak dus og satte glasset på neglen for at vise at de havde drukket ud; trak så kjolerne af og lagde sig på bordet at sove, for de generede sig ikke.

Men troldgubben dansede stuen rundt med sin unge brud og byttede støvler med hende, for det er finere end at bytte ring.

"Nu galer hanen!" sagde den gamle elverpige, som holdt hus. "Nu må vi lukke vinduesskodderne at ikke solen brænder os inde!"

Og så lukkede højen sig.

Men udenfor løb firbenene op og ned af det revnede træ og den ene sagde til den anden:

"Oh hvor jeg godt kunne lide den norske troldgubbe!"

"Jeg holder mere af drengene!" sagde regnormen, men den kunne jo ikke se, det elendige dyr.

* * *